

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 września 2016 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **A. O.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 28 stycznia 2016 roku.,

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego
w W.

z dnia 27 sierpnia 2015 roku,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M.S., prowadzącego Kancelarię Adwokacką, kwotę 442,80 złotych (czterysta czterdzieści dwa złote i 80 groszy), w tym 23 % podatku VAT, jako obrońcy z urzędu i wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,**

3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2015 r., sygn. akt III K .../14, uznał A. O. za winnego tego, że w okresie od 1 do 18 grudnia 2013 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i przy wykorzystaniu takiej samej sposobności wprowadził w błąd, a raz usiłował wprowadzić w błąd, pracowników sklepu Decathlon co do faktu wcześniejszego zakupu rękawiczek i przedłożył im podrobiony paragon ich zakupu w celu zwrotu towaru, na podstawie których otrzymał nienależny mu zwrot pieniędzy, za niezakupiony wcześniej towar, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2199,92 zł Decathlon O., przy czym działał umyślnie i z zamiarem bezpośrednim, a także w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionych w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za przestępstwa te wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, zasądzając od oskarżonego na rzecz spółki z o.o. Decathlon z siedzibą w W. kwotę 2199,92 zł tytułem naprawienia szkody.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca A. O. Zaskarżył wyrok w całości i sformułował pod jego adresem szereg zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego i błędów w ustaleniach faktycznych. Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanych mu czynów, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację złożył również A. O., formułując własne zarzuty i podnosząc brak świadomości co do bezprawności przypisanego mu postępowania. Oskarżony również wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie.

Po rozpoznaniu obu apelacji Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt IX Ka .../15, nie uwzględnił ich zarzutów i wniosków i utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w W. wniósł obrońca A. O. Zarzucił wyrokowi naruszenie:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zakresie w jakim przepisy te stosował sąd *ad quem*, poprzez przyjęcie, że można oskarżonemu przypisać sprawstwo czynów opisanych w pkt I i II wyroku sądu *a quo* na podstawie wyjaśnień oskarżonego i współoskarżonego, którzy relacjonują uczestnictwo oskarżonego w zdarzeniach podobnych do zarzucanych oraz zeznań świadka, który powtarza niesprecyzowane relacje nieustalonych osób trzecich, wobec braku innych bezpośrednich dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego; oraz art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zakresie w jakim powyższe działanie sądu odwoławczego stanowi nierzetelne rozpoznanie apelacji obrońcy;
- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zupełny brak rozpoznania zarzutów apelacji obrońcy i oskarżonego w zakresie, w którym apelacje kwestionują ustalenia sądu *a quo* odnośnie wiedzy oskarżonego co do pochodzenia zwracanego towaru; oraz poprzez zupełny brak rozpoznania apelacji oskarżonego w zakresie, w którym apelacja kwestionuje ustalenia sądu *a quo* odnośnie do wiedzy oskarżonego co do posługiwania się fałszywymi paragonami;
- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., w zakresie w jakim przepis ten stosuje sąd *ad quem*, poprzez niepełne rozpoznanie zarzutu dotyczącego zeznań świadka S. C., tj. w zakresie w jakim świadek wskazywał, iż oskarżony A. O. był niewinny i zmanipulowany przez świadka;
- art. 46 § 1 k.k., poprzez nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w wysokości przekraczającej wartość faktycznie zaistniałej szkody, tj. poprzez przyjęcie przez sąd, że o wysokości szkody decyduje cena zwrócona za rękawiczki, bez uwzględnienia faktu, iż same rękawiczki zostały przez sklep przyjęte i mogą być ponownie sprzedane.

Obrońca A. O. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, jak można przypuszczać ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. wniósł o oddalenie kasacji jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego uznana została za bezzasadną i to w stopniu pozwalającym na jej oddalenie na posiedzeniu wyznaczonym w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza akt sprawy oraz lektura uzasadnień obu wydanych w sprawie wyroków prowadzi do wniosku, że zarzuty dotyczące błędnej oceny ujawnionych w sprawie dowodów i w istocie błędów w ustaleniach faktycznych nie mogą być uznane za zasadne i wykazujące rażące naruszenie prawa przez Sąd odwoławczy.

Sądy opierając część swoich ustaleń na wyjaśnieniach A. O. nie dały wiary tym wyjaśnieniom w całości i przedstawiły argumentację, która doprowadziła do wniosku o winie oskarżonego. Sądowi Okręgowemu w W. nie można przypisać rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. a zwłaszcza art. 5 § 2 k.p.k. wobec szczegółowej i wnikliwej oceny zeznań świadka S. C. Sąd odwoławczy poddał także ocenie kwestię świadomości oskarżonego co do bezprawności podjętych działań, legalności towaru i prawdziwości dokumentów, którymi się posługiwał. Za chybione uznać należy zarzuty naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Lektura całości uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do wniosku, że kontrola odwoławcza przeprowadzona została kompletnie, a samo uzasadnienie spełnia wymogi określone w Kodeksie postępowania karnego. Wbrew twierdzeniom kasacji Sąd *ad quem* nie pominął żadnego z zarzutów obu apelacji, wskazując okoliczności, na podstawie których uznano, że oskarżony był świadomy nielegalności zwracanych rękawiczek i tego, że przedstawiany paragon nie był prawdziwy (s.10 uzasadnienia), a także omawiając wnikliwie zeznania świadka S. C. i przedstawiając racje, z powodu których odmówiono im wiarygodności (s. 6-7).

Za nietrafny uznać wreszcie należy zarzut obrazy art. 46 § 1 k.k., który zresztą znalazł się w apelacji obrońcy oskarżonego i został rozważony, czego dowodzi treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego (s. 11). Podzielić należy zawarte tam wywody. Oskarżonemu nie przypisano kradzieży przedmiotowych rękawiczek, a orzeczenie dotyczyło zwrotu wypłaconych oskarżonemu kwot. Nie

można zatem także temu rozstrzygnięciu przypisać cechy rażącego naruszenia prawa.

Z powyższych względów orzeczono o oddaleniu kasacji obrońcy A. O.

eb